

Jakob Schmidt

Szüret

Létrejött a régen várt Első Kapcsolat, de természetesen nem úgy, ahogy azt elképzeltük. Az idegeneknek emberi testekre van szükségük, mégpedig a rákos betegekére. A helyzet megoldására a nyilvánvaló ellenállás mellett több más válasz is felmerül.

Amikor Anja már végképp nem bírja elviselni, hogyan békélnek meg a halállal, kilép az erkélyre. Két emelettel lejjebb harsányzöld a pázsit, a világos ruhás alakok szenilis focistákként kóvályognak. A háta mögül Anja hallja, ahogy a csoport olyan döntésekről mormog, „melyeket csak Önök hozhatnak meg”. Legszívesebben lehányna valakit, egy kezelőorvost, páciens, mindegy, kit, csak bűdös legyen és ordítózás legyen a vége.

A levegő serceg, Anja karján égnek áll a szőr, ózonszagú szellő csapja meg lentről az arcát. Az ajkába harap, kicsatolja a pisztolytáskát, és hunyorít. A pázsit felett szabálytalan lilás vonal töri meg a zöldet. Anja sziszegve engedi ki a lélegzetét. Nem érte jön, valakiért odalenn. A lusta alakok odafordulnak. Páran hátrahökölnek, mások közelebb mennek.

A tér hasadéka hirtelen lila párát köpve magából megnyílik. Aztán keresztülpréseli magát rajta a húsangyal. A tehénméretű, nedvesen csillogó, csomós izomköteg pattogó hang kíséretében ereszti ki öt csúcsát. Úgy néz ki, akár egy pokolból érkezett csillagánizs.

A szörnyeteg előtt elcsigázott férfi térdel kábán bólogatva. Túl messze van Anjától ahhoz, hogy kivegye az arcát, de lelki szemein keresztül látja száraz, fehér ajkait, amelyek hangtalan imát mormolnak. Undorral rázkódik össze, előhúzza a kartácpisztolyt. A húsangyal karjai a férfi felé fordulnak. Lila energiavillámok táncolnak a csupasz húson.

Anja felemeli a kartácpisztolyt, céloz és tüzel. Láthatatlan töltet találja el a húsangyalt, amely remegő labdává zsugorodik össze. Lila szikrák köldökzsinórja rántja vissza a szörnyeteget a csipkés szájba, amely korábban kiköpte.

Másodperceken belül megszűnik a szakadás a térben. A pázsiton tartózkodó sovány alak ismét lábra áll, egykedvűen mered a levegőben hátramaradt vörös foltra.

Anja visszateszi a fegyvert a tokjába és körülnéz. A beszélgetők kilépnek az erkélyre, mind megilletődött és döbrent képet vágnek.

Anja kárörvendőn vigyorog dr. Norára.

– Egyenesen felém jött.

Dr. Nora savanyúan fintorog, majd bólint.

– Hát persze.

Szájhősök, mert ti mindig annyira megfontoltan cselekedtek... Anja arrább csúsztatja a tálcáját az étkezőben, elvesz egy piros foltos pudingot és egy halas szendvicset, lehúzza a kártyáját és

gonoszul rávigyorog a pénztárosnőre. *Szia, én vagyok az, a ti ünneprontótok.* Elhalad a dohányzóterasz mellett, hangosan az asztalra csapja a tálcáját, csak hogy egy kicsit megzavarja a nyugalmat, és fáradt állkapoccsal rágja a fehér zsemlet. *Ti rohadt, rothadó faszkalapok, ti zombik. Rég nem éreztem magam ilyen jól.*

Magas, karcsú, füstbarna hajú férfi lép az étkezőbe, körülnéz.

– Darius! – Anja olyan éles hangon kiált fel, hogy a többi vendég összerezzen.

Darius észreveszi, a megszokott eleganciával és udvariassággal vág át a szorosán egymás mellett álló asztalok között.

Anja feltápáskodik, átkarolja, és kétszer egymás után magához szorítja a férfit. Végül Darius tolja el őt magától, ránéz, és szájon csókolja. Anja hálásan viszonzza a csókot, ha nem is teljesen önfeledten, hiszen tudja, szája a halas szendvics és a halál ízét árasztja.

A köszöntés komoly része után Darius előveszi gyöngyházszín vigyorát, és leül a nyikorgó műanyag székre.

– No és mivel telnek a napjaid, te főboszorkány?

– Boszorkányszarakodással.

– Hallottam – csóválja a fejét Darius. – Nem tudod megállni, hogy elvedd az emberek örömét, mi?

– Igen, annyira irigy vagyok rájuk, hogy megbékéltek Istennel és a világgal, hogy újra meg újra megmentem őket – nevet fel rekedtesen.

Darius már nem mosolyog, de tekintetében még marad némi melegség.

– Igazán nem kéne.

– Á, kapd be!

Anja valami fonalszerűt húz ki a metszőfogai közül.

– Van róla fogalmad, mit kell hetente kétszer végighallgatnom? Ezek az ájtatos zombik azt hiszik, a mennyországba jutnak, csak mert rákosok. Csak éppen úgy be vannak szarva a haldoklástól, hogy inkább rögtön túlesnének rajta.

– Ennél felvilágosultabb módja is van a rákkal való megbékélésnek – mondja a diplomatikus Darius.

Anja felfortyan.

– Világos, azok, akik nem hisznek az isten-dologban, egyszerűen azt mondják, a biológiai küldetésüket teljesítik be. Vegytiszta valláspótlék, most akciósan...

Elhallgat. *Mit izgatod fel magad? Kurvára semmi értelme.* Darius csontos arcát szemléli, majd korábbi képek villannak az agyába. Akkoriban a férfi afféle szuperhős volt, aki már üres tárú géppisztolya tusával addig döfködté a földönkívüli szörny húsát, míg a lény pépes tócsává nem folyt szét. Szenvtelenül, mint egy szent vagy egy sorozatgyilkos.

Ami Anja személyes emlékeit illeti Darius hőstetteiről: emlékképek és híradórészletek kusza összevisszasága. Remegő karú húsangyal a konyhaablaknál, ózonszag, becsapódó lövedékek. Akkoriban még nem voltak kartácpisztolyok. Feketén szétkenődő vér, Darius, aki acélvillámként előretartott ököllel hatol előre a tálalóasztalon át a húsgolyó felé. Egy tengeri csillag letépett karja, lebegő folyadék lila szikraketrecben. De hogy ez a dolog a karral a konyhában történt, a banknál, a parkban vagy pedig a kórház tetején folyt küzdelem során, hogy volt-e ott helikopter vagy autó, hogy az alacsony, szivarozó figura ott volt-e...?

Amiről egész biztosan tudja, hogy nem a hírekből származik, az, hogy éppen megmenekülve a halál torkából máris elkérte Darius telefonszámát. A férfi szörnyvérben úszva állt a tálaló mellett, Anja remegő vállát egy mentős takarta be, bűgő hangon beszélve vezette kifelé a lányt. Anja hirtelen megállt, mintha valami távirányító állította volna meg, megfordult, és megkérdezte Dariustól a számát. Miután megmentette az életét. Azért ez mégiscsak ok. A mentős kissé ingerültnek tűnt.

A Darius csoportjához tartozó tömzsi, folyton szivarozó férfinak valahogy sikerült hozzácsapódnia a találkához. Hárman ültek a *Little Miss Saigonban*, a szivarozó embernek be nem állt a szája, minden harmadik szava a „baszni” volt. Anja Dariust figyelte, és egész más értelemben gondolt a baszásra. Ezután még legalább három-négy randevúba telt, mire Anja végre megszabadult a szivarostól, és ágyba vitte a szuperhőst. Azóta élethosszig tartó szexpajtások, annak megszokott fény- és árnyoldalával.

A világ többi része számára Darius sajnos csak néhány hónapig sütkérezett a szuperhős-lét sugárzó dicsfényében. Egészen addig, míg rájöttek, kiket is szemelnek ki a szörnyek maguknak: azokat, akik már amúgy is úgyszólván halottak. Hogy is van a hullaszállító-jelenet abban a Monty Python-filmben? Az öreggel, aki azt kiabálja, „nem vagyok halott, nem vagyok halott!”, és a fiával, aki azt mondja, „Ennyit igazán megtehetnél. Várj egy percet, mindjárt kinyúlik.” Milyen vicces.

Anja azon kapja magát, hogy már jó ideje a semmibe réved. Darius udvariasan vár.

Anja nyög egyet és fészkelődik a székén. Fáj a lába.

– Szóval, mire akartál kilyukadni a felvilágosult álláspontoddal? Tudsz valami új ideológiát ajánlani, a távozás megkönnyítésére?

Darius vállat von.

– Nem, csak arra gondolok, ha segít az embereknek, hogy valami értelmet látnak benne...

– Ó, baszd meg! – Anja tenyérrel az asztalra csap. – Most boldognak kéne lennem, hogy a biológusok és a katolikusok hirtelen egyetértenek?

Darius tanácstalanul emeli fel a kezét.

– Esetleg örülnöm kellene annak, hogy rákos vagyok? Meg annak, hogy a tumorjaimban évmilliónyi számítás eredménye van, amit most ezek a szaros alienek leívnak, talán hogy kitölthessék vele az adóbevallásukat, vagy mi?

– Ugyan már, Anja. Nem utasíthatod el az egészet ilyen egyszerűen. A rák információt tartalmaz, a húsangyalok pedig kiolvassák ezt az információt.

Meg akarja fogni a nő kezét, aztán meggondolja magát, amikor az rávicsorog.

– Ez bizonyított tény, Anja. Isten, idegenek vagy a jó ég tudja, mi áll mögötte, de kapcsolatba léptünk valamivel *odakintről*.

– Hagyjál már ezzel a baromsággal, minden nap ezt hallom!

Anjának melege van és szédül. Szerencsére szeme és toroka csontszáraz, különben alighanem üvöltene. Legszívesebben a földhöz vágná a pudingostálcát, mégsem teszi, mert műanyagból van, és úgyis csak szétfröcskölné a tartalmát, nem törne össze, aztán Darius felállna, szalvétát hozna, és Anja már nem lenne képes ráüvölteni, hogy...

– A biológusok elárultak minket a bizonyításaikkal, Darius. És most az egész emberiségre gondolok. Már akkor elindultak a lejtőn, amikor az élet könyvével meg a rohadt metaforáikkal jöttek. Darwin legalább nem nyomta ezt a belemagyarázós dumát. Ő csak annyit mondott: igen, higgyünk Istenben, akkoriban így ment, aztán csak megcsinálta az elméletét.

És ma épp a biológusok mondják azt, hogy Isten egy földönkívüli, az élet egy számtanfeladat, és ez az átkozott betegség az eredmény, azt' hozsanna! A papok meg bólogatnak rá. Már azok sem gyakorolják normálisan a vallásukat. Mert éppenséggel úgyszincs mit mondaniuk...

Anját olyan heves köhögőroham fogja el, hogy majdnem leesik a székről. Érzi Darius kezét a felkarján. Miután kiöklendezik egy falatot és becsomagolja a szalvétájába, véres mosollyal néz fel Dariusra.

– Az immanenciának annyi, a transzcendenciának annyi. Ilyen egyszerű. És a végére csak szaros önségélyező csoportok maradnak. Ő ember, hogy bennünket milyen boldoggá tesz, hogy rákunk van, és jönnek a húsangyalok, hogy elvigyenek a mennyországba!

Rövid ideig mindketten megilletődötten hallgatnak, aztán Darius nagy levegőt vesz.

– Anja, nem látogatóba jöttem hozzád. Páciens vagyok.

Anja magába zuhan. Nem lepné meg, ha megnyílna a hátsója, és teljes tartalma a linóleumra placcsanna, belei tekervényeivel együtt.

– Egészségesnek tűnsz – böki ki.

– Már nem sokáig.

– Rák.

Darius ugyanolyan higgadtan bólint, ahogy a régi szép időkben küzdelembe vetette magát.

– Hol?

– Epehólyag.

– Mit keresel az intézetben, ha egyszer jól érzed magad, Darius? Tizenkét évet éltem odahaza a rákossal. Talán te is emlékszel még rá – teszi hozzá gúnyosan.

Darius megköszörüli a torkát.

– Az üdvözültek szárnyába költözöm.

Csatt. A tálka a földre hull, a ragacsos puding sárga foltokat hagyva szétfröccsen, a piros paca az üvegfalra repül. Darius nem megy szalvétáért. Egy rőt vad bölcs, sötét tekintetével néz Anjára. Néhányan felnéznek, de amint meglátják, hogy Anja az, gyorsan félrepillantanak.

– *Elment az eszed?*

Darius nem felel.

– Azt mondd, nem is akarsz védekezni? Tényleg hagyod, hogy csak úgy elragadjanak a húsangyalok?

Darius bólint.

– És nem is kezelteted magad?

Darius bólint.

– *Miért nem?*

– A CEDI miatt.

Anja értetlenül néz a férfira.

– Ez egyfajta program. Tudósok, akik megpróbálják felvenni a kapcsolatot a húsangyalok mögött álló intelligenciával.

– *Az intelligenciával* – majmolja Anja.

– A SETI-üzenet egyes elemeit ráksejt-DNS-be ültették bele. Tudod, rövid, sugárzó mosoly, ez a „békével jöttünk, zenélünk és génjeink vannak”-csomag.

– És mi közöd van ehhez neked?

Furcsa szikra villan a férfi szemében.

– Én vagyok az üzenet. Ahhoz, hogy a dolog működjön, szükség van egy önkéntesre. Egy emberre.

Anja Dariusra bámul, és különös gyűlöletet érez a férfi iránt, aki megmentette az életét; bizonytalanság, részvét és megvetés keverékét, de végeredményben mégiscsak valódi gyűlölet ez.

– Nem is volt rákod. Csak csináltattál magadnak.

Darius az ajkába harap, és büszkeséget és büntudatot egyszerre tükröző tekintettel néz a lányra, ami végképp elszakítja nála a cérnát.

– Egyszer mindannyian meghalunk, Anja. Miért ne tegyünk akkor valami jót általa?

Anja fellöki az asztalt, megragadja a székét, és Darius felé löki. A bútordarab ártalmatlanul pattog arrébb, nekiütközik az egyik szomszéd asztalnak, majd megáll. Anja ökölrel ütné Darius, ehelyett hirtelen a földre rogy, és elhányja magát.

Két-háromnaponta Darius meglátogatja az épületszárnyában. A lány vonakodik attól, hogy felkeresse a férfit, mert az üdvözültek szárnyába tilos kartácpisztolyt vinni. Aki odamegy, felad minden reményt, Istenre bízva magát vagy evolúciós célja beteljesedésére vár.

– Miért nem olyan választanak, aki már amúgy is rákos? – kérdezte.

– Nem lehet, nem volna etikus kihasználni egy ilyen helyzetet.

– Akkor miért nem választanak az ütődött vallásosok közül valakit, akik amúgy is rákossá teszik magukat?

– Szintén etikátlan.

– Ó, és egy negyven körüli egészséges szuperhőst a biztos halálba küldeni, az kóser?

Persze Anja tudja, hogy Darius azért csinálja az egészszet, mert szaros mártírkomplexusban szenved, és minden gyűlölete dacára olykor azon veszi észre magát, hogy hálás a férfinak. Talán tényleg sikerül valami közvetlen vonalat találni Istenhez vagy az idegenekhez, talán egyik vagy másik csodalény hajlandó lesz az emberiséget megszabadítani a ráktól, és örök életet adni neki, ha valaki tudatosítja bennük: „Halló, gondolkodó és érző lények vagyunk, és Bachot hallgatunk”.

Annyi biztos, hogy szexpajtáságuknak mostantól vége. Tizenkét éve kínlódik vele, hogy ne haljon meg, és most Darius ezzel a jézuskodással nevetségessé teszi? Na, kösz szépen.

Aztán egy napon észreveszi az első jeleket rajta, az arcizmok leépülését, a felpuffadt hasat: este üvöltönie kell. Az se segít kifejezetten, hogy épp egy kemoterápia közepén jár, hányingere van és rázza a hideg, karja és lába mintha csak az égő fájdalom forrásai lennének. Elalvás előtt az éjjeliszekrényre teszi a kartácpisztolyt.

Két hónappal a férfi vallomása után eljön az idő. Reggel ötkor csörög Anja telefonja. A készülék Darius most már inkább füstszürke mint füstösbarna arcát mutatja, de a mosolya még mindig fehér, még ha sejteni is lehet mögötte a halálszagot.

– Van egy hasadék a szobámban.

Anja pillanatokon belül elindul a felvonó felé ócska elektromos járgányával. Leadja a kartácspisztolyt, mert nincs ideje vitatkozni és nincs elég ereje sem, hogy egyszerűen megkerülje a gondozót, aztán robog tovább a széles, elhagyott folyosón. Itt valódi parketta borítja a padlót, az ablakokat halványpiros függönyök fedik, az ágyneműt és a gyógyszereket barátságos sötét faszekrényekbe csukták.

Amikor Anja megpillantja az ajtóban dr. Norát és a két izmos ápolót, attól fél, mégiscsak vita lesz, de Nora csak gyászos ábrázattal utat enged neki. Anja zihál, a kilincs után kap. A levegőben elektromos sistergést érez, a nyílászáró alól lilás villódzás szűrődik ki. A szája kiszáradt, nyel egyet. „Gyerünk, nyisd már ki”, parancsolja magának, és engedelmeskedik.

A kis szobában lenn van a redőny, így csak a lilában játszó levegő és a folyosó lámpái által megvilágított húsköteg derengése világítja meg. Anja még sosem volt ilyen közel húsangyalhoz. Fejbőre viszketni kezd, amint vékony szálú haja önálló életre kel, és pókhálóként közelít arcához. Az ózonszagtól összeszorul a torka.

Hosszan és alaposan végiggondolta, hogyan kellene viselkednie ebben a helyzetben. Darius nyilvánvalóan rászolgált, hogy szitkok kíséretében bocsássa pokolba vezető útjára, de azt is fontolgatta, hogy nagyvonalú lesz, és csendes méltósággal hagyja a férfit eltávozni; talán egy kedves mosoly kíséretében. Elvégre mindenki csak egyszer hal meg, amikor már tényleg nem számítanak a kisebb-nagyobb hazugságok, ugyebár?

Ahogy megpillantja Dariust a húsangyal szorításában, egyik megtervezett reakciót sem képes produkálni. Anja belekapaszkodik a kilincsbe, és csak tágra nyílt szemmel, tátott szájjal bámul, mint egy kisgyerek, aki kar nélküli embert pillantott meg az utcán. Darius egy karajforma lebernyeg mögül tekint elő. Lejjebb egy kar látszik, a kéz az arc elől igyekszik félrecibálni a húst. A férfi szabadon lévő szeme üveges, ajka remeg. Darius és a húsangyal reflexek egymásrahatásában olvadnak össze, emitt pulzál és lüktet az egyik, amott egy összeszorított gerincoszlop hajlik meg majd enged ki ismét, egy rándulás hullámként söpör végig a hibrid teremtményen.

Anja az emlékeiben élő híradásokra gondol, amint Darius mintegy tizenkét évvel korábban belelendült, puszta kezével tépett szét egy húsangyalt, hogy megmentsen egy fiatal lányt, aki akkor még nem is tudta, hogy rákos. Azon gondolkodik, ne segítsen-e Dariusnak a hús-hús elleni küzdelemben, de nincs nála kartácspisztoly, legfeljebb az éjjeliszekrényen álló vázát tudná elhajítani, ráadásul túl gyenge is, és tudja: a szörny lemondhat Dariusról, és őt is elragadhatja. Márpedig Anja nem az a fajta, aki kockára teszi az életét. Mindenekelőtt azonban undorodik a csendes, cuppogó, görcsös birkózástól.

Így csak azt látja, amint egy újabb nyálkás kar nyúl át Darius feje fölött, ahogy a húsangyal kitágítja a tér hasadékát, visszatér a zavaros fénylevesbe, majd összeforr előtte a repedés.

Decemberben Anja még mindig egy jelzésre vár, vajon Darius küldetése sikerrel járt-e. Ha volt is ilyen, neki senki nem számolt be róla. Anja ír néhány levelet a felelősöknek, melyekben azzal fenyegetőzik, nyilvánosságra hozza, hogy egy jobb sorsra érdemes embert feláldoztak egy felelőtlen kísérlet miatt, de húzzák az időt, nyilván a dolog mihamarabbi élettani megoldásában bízva. Anjának túl sok energiáját veszi igénybe a puszta életben maradás ahhoz, hogy akár csak egy ügyvédet szerezzen magának.

Odakinn már nem zöldell a pázsit, Anja szobájában a fűtéstől dohos hőség van. Túl kimerült ahhoz, hogy beszélgessen, túl közönyös, hogy tévézzen, túl zaklatott ahhoz, hogy gondolkodjon a dolgokon, még a légzés is nagyon sok erejébe kerül. Sok testi folyamata önállósította magát, vagy decens horkolásba, csöpögésbe, zúgásba ment át, Anja számára áttekinthetetlen, mi megy ki és mi jön be. A többség kimegy, annyi biztos. Amikor nemrég egy ápoló a *minek-kínozza-magát-és-bennünket*-tekintettel nézett rá, akkor elmesélte neki a Monty Python-poént. A férfi együttérzőn nevetett, Anja hirtelen megriadt, netán akaratán kívül most diszkrétén nem arra szólította-e fel, hogy a halálba segítse, vagy valami ilyesmi. A következő néhány órában páni félelmében le sem merte csukni a szemét, hátha valamelyik nyíláson egy liternyi morfiumot öntenek beléje.

Nem sokkal karácsony előtt egy fekélyes testű húsangyal hatol be a szobájába. Mihelyt megérzi az enyhe ózonszagot, megnyomja a riasztó gombját, és kezével az éjjeliszekrényen lévő kartácpisztoly felé tapogatózik.

– Valami hír Dariusról? – morogja Anja, míg ügyetlenül tologatja a kartácpisztolyt a szekrénykén, hogy beélesítse.

A húsangyal némán áll előtte. Aztán pattogó hang kíséretében kiterjeszti az öt karját, amitől úgy néz ki, mint egy pokolból érkezett csillagánizs.

– Mindjárt gondoltam. – Meghúzza a ravaszt.

Fordította Mayer István

copyright © Jakob Schmidt

Megjelent az SFmag online magazinban.

<http://sfmag.hu>